

Kapitola čtyřicátá sedmá
Kterak archanjel Gabriel Marii od Boha poselství přinesl

Praví Písmo svaté: Náděje, kteráž se prodlívá, rmoutí srdce;^(a) neb když někdo po nějaké věci dychtí, čím dýle žádanou věc míti nemůže, tím dýle srdce žádostí se zapaluje. A tak se stalo nejsvětější Rodičce boží. Ona od svého dětinství po vtělení Syna božího dychtěla, majíce vždy tu náději, že Mesiáše, světa Spasitele, a jeho nejsvětější máti někdy uzří. Poněvadž pak ten čas čím více tím dýle odkládal se přiblížití, protož také její žádosti čím dýle trvaly, tím větší byly.

Když tehdy ten zdávna žádaný čas se přiblížil a ta št'astná noc před dvacátým patým dnem měsíce března nastala (která tehdáž v pátek se přihodila), tu podivně bylo vidět, kterak to nejsvětější srdce Marie všeckno ohněm lásky boží roznicené a vnitřní žádostí naplněné bylo. Protož hned jak večer se přiblížil, zavřela se Maria Panna do svého pokojíka, kdež na holý kolena klekla, ruce a oči k nebi pozdvíhla a začala tak vroucně se modlití, tak srdečně vzdychati a tak milostně plakati, že kdyby Bůh byl kamenné srdce měl, bylo by se muselo obměkčiti. Nikdy žádný člověk tak horlivě se nemodlil a k Bohu tak srdečně nevzdychal, jako tenkrát Maria se modlila a vzdychala. Když bedlivě sobě rozvažovala velikou milost boží, že pro vykoupení lidské tak velice se chce snížiti a bídné tělo lidské na sebe vzíti, tu pro velikou vnitřní sladkost od pláče nemohla se zdržeti. Když pak také sobě rozjímalma nejmenší bídu lidského pokolení, v které bez příchodu svého Spasitele dýle trvati nemohli, rozmáhaly se její slzy a vzdychání její až do nebe vstupovalo.

Ó člověče, kdybys tu nejsvětější Pannu byl viděl, kterak vroucně k Bohu volala, kterak srdečně vzdychala a jak hojné slzy z svých očí prolívala, bylo by srdce, byť třeba z vocele bylo, nad ní se muselo pohnouti. Tu ta svatá Panenka spjala své ruce a oči své ustavičně k nebi pozdvížené měla a touženi k Bohu s prorokem volala: Ó Pane, jak dlouho volati budu, a nevyslyšíš? jak dlouho prositi budu, a se nesmiluješ?^(b) Ó nejmilostivější Bože, je-li to možná, aby tvé otcovské srdce tak tvrdé bylo, že tolik tisíc slzí tvé věrné služebnice obměkčiti nemohou? Ó, vzhledniž aspoň na hořké slzy dívky tvé, ačkoliv nehodné! Slyš její srdečné toužení a vzdychání a neoslýchej mých pobožných proseb! Ó Pane, smiluj se nad bídným pokolením lidským, které již přes čtyry tisíce lét pod těžkým jhem ďábelským potlačené leží! Slituj se aspoň nad slzima otcův našich, kteří bez přestání z tmavého žaláře k tobě volají! Pamatuj na příslibení tvé, které jsi někdy v ráji učinil a potom mnohokrát je milostivě opakoval! Pamatuj na tvé veliké milosrdenství, které vždy k spomožení jest nakloněné! Ó nejdobrotivější Pane Bože, prosím, vyslyš modlitbu mou! Jestliže pak mě vyslyšeti nechceš, vem mě raději pryč z světa, neb není možné mi dýle živu býti, neb srdce mé pro veliké toužení musí se rozpuknouti. Ó Pane, neb mě rač vyslyšeti, neb mě musíš zde před tvýma očima mrtvou viděti, neb silně před sebe jsem vzala, že z toho místa nechci odjíti, až tvé božské srdce obměkčím.